

Chương 16

Bảo Tố Đêm Tân Hôn

Triển Mộng Bạch vừa tỉnh lại chợt nghe có tiếng Đường Bảo gọi to:

- Triển huynh đâu? Còn say đấy à?

Triển Mộng Bạch giật mình, quay đầu lại, trông thấy Đường Bảo liền cười vang:

- Quá chén, thành mê man mãi đến bây giờ đó, Đường huynh!

Đường Bảo nắm tay chàng:

- Cũng may Triển huynh đệ còn đứng được! Tân khách bên ngoài đang chờ Triển huynh đệ đó!

Hắn cười nói oang oang, khác hẳn Hắc Yến Tử và Hỏa Phượng Hoàng.

Triển Mộng Bạch đáp:

- Tiểu đệ đang định ra đó.

Đường Bảo giục:

- Thì đi! Còn đợi chừng nào nữa! Hạ huynh đi nổi chẳng?

Triển Mộng Bạch đưa mắt, ngẫm ra hiệu cho Hạ Quân Hiệp.

Hạ Quân Hiệp đáp:

- Tiểu đệ còn phải chiếu cố đến cái đám say sưa kia, xin được phép ra sau!

Đường Bảo cười lớn:

- Được! Được! Chúng ta phải uống say hôm nay! Nhất định phải say!

Hắn nắm tay Triển Mộng Bạch, lôi đi liền.

Tân khách đã ngồi khắp các dãy bàn, người đông quá, muốn tìm một ai trong biển người đó, tưởng không phải dễ!

Tân khách, gồm những tay hùng, tay bá khắp bốn phương trời. Ở tại địa phương, họ là chúa, là vua, song đến đây rồi, họ chỉ là những hạt cát giữa đồng ngọc châu, bởi trên họ có rất nhiều dị nhân quái khách tài nghệ không lường!

Chưởng môn nhân Đường Dịch, vận áo gấm hoa, niềm đặc ý hiện lộ nơi gương mặt.

Tất cả vừa uống, ăn, vừa cười nói oang oang. Song ai ai cũng mong muốn một điều, là được hội kiến với người có tài giải độc Tình Nhân Tiễn.

Thực ra, trong thời gian đó, ai ai cũng sợ Tình Nhân Tiễn, cho nên họ không thường đi lại trên giang hồ, cứ bất động tại địa phương, luôn luôn đề cao cảnh giác.

Giờ đây, họ bằng lòng vào đất Thục, dự tiệc vui với Đường gia, là vì họ nghĩ nếu bất ngờ bị Tình Nhân Tiễn trúng phải, thì phải nhờ đến Tần Sáu Ông.

Thành ra, họ đến đây, là vì Tần Sáu Ông, chứ không vì Đường Môn.

Tần Sáu Ông nghiêm nhiên trở thành cái định của đại lễ, quan trọng còn hơn đôi tân lang, tân nương.

Nhưng họ đợi mãi, đợi từ sáng sớm đến trưa, mà Tần Sáu Ông vẫn chưa đến.

Chính Đường Dịch cũng bồn chồn, trông ngóng.

Bỗng, một số người lao nhao lên, rồi có kẻ thốt:

- Xem kìa! Người cùng đi với Đường Bảo đó! Phải chăng là chàng rể Triển Mộng Bạch?

Có người lên tiếng:

- Triển Mộng Bạch? Hắn nổi danh như cồn, rất tiếc là hắn bất thường quá, lúc thiện, lúc ác, không ai biết thực sự hắn là một người tốt, hay là một kẻ bại hoại!

Một người thứ ba cười nhẹ, chen vào:

- Các anh em không hiểu đấy thôi, chứ hắn là một nam hán tử, hành động của hắn luôn luôn chính đáng. Còn những điều bại hoại thì do bọn hèn mọn nào đó làm, rồi vu tiếng xấu cho hắn.

Mọi người đều hướng mắt về Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch đảo mắt nhìn ra bốn phía, có ý tìm Tần Sáu Ông.

Nhưng, có kẻ cho chàng biết rằng cả kiệu hoa lẫn Tần Sáu Ông đều chưa đến.

Chàng ở trong tình trạng cực kỳ khấn trương, có thể tùy thời, tùy khắc xuất thủ.

Đường Bảo đưa chàng đến cạnh Đường Dịch, làm lễ vội vàng, rồi dẫn chàng đi giới thiệu với quần hùng.

Dĩ nhiên, hắn giới thiệu chàng với tư cách con rể họ Đường.

Triển Mộng Bạch với bất kỳ ai cũng điểm một nụ cười xả giao, chào hỏi đủ lễ độ.

Chàng chỉ nói, còn ai đáp lại chàng, ca ngợi, chúc mừng, chàng không nghe, bởi tâm sự trùng trùng.

Bỗng, một bàn tay chụp vào cổ tay chàng, cứng như gọng kềm sắt.

Triển Mộng Bạch giật mình, mất cả tự chủ, để mặc cho người đó lôi chàng ra một góc. Người đó là Đỗ Vân Thiên.

Có nhiều người muốn nói thêm với chàng mấy câu, song thấy Đỗ Vân Thiên kéo chàng thì còn ai dám gọi giật lại?

Đến chỗ vắng, Đỗ Vân Thiên dừng chân, nhìn Triển Mộng Bạch một lúc, rồi lạnh lùng nói:

- Vì đi tìm người, nửa đêm Quyên nhi bỏ nhà, hiện nay chẳng rõ nó ở đâu, còn sống hay đã chết rồi! Nếu thực sự người thành hôn, thì người là một con súc vật, không hơn không kém!

Triển Mộng Bạch đứng cao đôi mày, lửa giận phùng lên, nhưng sau nghĩ lại, chàng nhận ra mình có hờ hững với Đỗ Quyên thật.

Đã nhận mình có lỗi với con, thì nữ nào sanh sự với cha! Chàng thở dài hỏi:

- Ai nói rằng tại hạ thành hôn?

Đỗ Vân Thiên sững sờ, ấp úng:

- Nhưng Đường... Đường...

Triển Mộng Bạch từ từ tiếp:

- Trọn đời, tại hạ không thể thành hôn với con gái họ Đường!

Đỗ Vân Thiên nhìn chàng, tuy lấy làm lạ, song lão hiểu lời nói của chàng đáng giá ngàn vàng, nói ra lời nào thì đến chết chàng cũng không cải biến.

Bất giác, lão điểm một nụ cười, rồi lấy trong tay áo ra một mảnh giấy, trao cho chàng, bảo:

- Cầm đi!

Triển Mộng Bạch tiếp nhận mảnh giấy, đọc:

- "Vợ chồng Hạng Minh, tại Hạng gia trang, đất Ôn Châu, ngày mười hai tháng ba, suýt bị ác nhân bao vây đánh chết. Vợ Triệu Trương Hồng, tại Tiền Đường, đất Gia Hưng, trong tháng năm, suýt bị kẻ ác hiếp dâm..."

Còn một số tên người, vụ án, ngày và giờ xảy ra, xếp thành một bản kê khai thật dài.

Tất cả đều lâm vào trường hợp nguy cấp.

Triển Mộng Bạch lấy làm hạ hỏi:

- Cái này là gì thế?

Đỗ Vân Thiên giải thích:

- Những người nay gặp lúc lâm nguy, nhờ người cứu nạn, sau này, người có việc cần dùng đến họ, cứ thông báo là họ sẽ sẵn sàng tiếp trợ người, dù chết cũng không từ!

Triển Mộng Bạch cười khổ:

- Nhưng... tại hạ có gặp họ lần nào đâu? Tiền bối có lầm chăng?

Chàng ngẩng đầu lên thì Đỗ Vân Thiên đã đi mất rồi.

Chàng sững sờ một lúc, chợt tỉnh ngộ, thầm nghĩ:

- Có lẽ nào Đỗ lão tiền bối mạo danh ta, cứu mấy người này thoát nguy tánh mạng?

Bỗng, có tiếng huyên náo vọng đến tai chàng.

Một nhóm người, sóng vai nhau, cùng vỗ tay gọi lớn:

- Tân nương tử đi ra thôi! Đã thẹn, thì còn đến làm gì?

Rồi, những người đó đồng thời nín lặng. Họ nín lặng, nhóm khác lại reo hò.

Trong phút chốc, toàn thể tân khách cùng reo lên:

- Tân nương tử! Ra đi thôi! Đã thẹn thì còn đến làm gì?

Sự huyên náo vang rộng ra khắp nơi.

Thì ra, tân khách chờ đợi quá lâu, không thấy tân nương, nên gọi vang âm lên. Họ nôn nóng chờ cô dâu xuất hiện.

Quần hùng nôn nóng, bất quá vì hiếu kỳ. Chứ họ làm sao nôn nóng bằng Triển Mộng Bạch?

Chàng nhất quyết, trước mặt quần hùng, tiết lộ tất cả bí mật của Tần Sáu Ông, rồi tự tay hạ sát lão, báo thù cho phụ thân chàng.

Hiện tại, chàng mặc một chiếc áo dài, để che khuất thanh thiết kiếm mang bên mình.

Thời khắc trôi qua, ngày tàn dần, rồi đêm bắt đầu xuống. Gia nhân đã lên đèn.

Quần hùng lại sốt ruột, cùng tìm hiểu lý do chậm chạp của tân nương.

Chợt, có người cất cao giọng:

- Tân nương không đến thì tân lang phải ra mặt, đãi rượu cho khách chứ!

Một người đòi, trăm người phụ họa. Đường Dịch chẳng biết làm sao, phải cho gia nhân vào hậu đường gọi Hắc Yến Tử!

Một lúc sau, Hắc Yến Tử theo gia nhân bước ra.

Hắn có vẻ lúng túng trong bộ y phục đại lễ. Đường Bảo hướng dẫn hắn đến trước quần hùng.

Quần hùng im lặng chờ nghe.

Chợt một đại hán chạy tới, nhìn quanh, rồi ghé miệng sát bên Đường Dịch, thì thầm.

Đường Dịch biến sắc, lập tức quay mình, trở lại hậu đường.

Quần hùng kinh dị, lại nhao lên.

Đường Bảo, Đường Yến không ngừng hướng tả, hướng hữu, vòng tay thốt với họ mỗi người một câu, trấn an họ.

Triển Mộng Bạch hết sức khẩn trương, đôi mày cau lại, hầu như dính liền, ngậm vận công chuẩn bị.

Đường Dịch vào hậu đường, cốt để gặp lão tổ tông Đường Vô Ảnh.

Lão tổ tông đang ngồi trên cổ xe tay, mặt giận bưng bưng, tay luôn luôn vỗ vào thành ghế, giận đến độ quên cả việc ăn kẹo.

Thấy Đường Dịch vào, lão quát mắng:

- Lão họ Tân muốn đùa phải không? Tại sao đến giờ này rồi mà chưa cho kiệu hoa phát động? Nếu mà lão ta hối hận rồi từ hôn thì... Hừ! Thì!...

Đường Dịch không dám nói một tiếng nào.

Một lúc sao, Đường lão trầm giọng bảo:

- Muốn nói gì hãy nói mau!

Đường Dịch cúi đầu:

- Theo báo cáo của gia nhân, thì kiệu hoa đã phát động rồi, nhưng bọn đệ tử chực chờ mãi ở dọc đường lại không thấy đến!

Đường lão nhân quát:

- Người nói cái gì! Kiệu hoa đã được xuất phát từ lâu, mà bọn chực đường lại không trông thấy? Thế kiệu đi đâu? Chúng ta không trao Thôi Mộng Thảo cho lão, lão dẫn con gái trở về Hàng Châu rồi phải không?

Đường Dịch ấp úng:

- Nhưng... nhưng...

Đường lão nhân quát:

- Nhưng cái gì? Chính người quyết định vụ hôn nhân này. Bây giờ sự tình như thế đó, có phải là người làm mất thể diện họ Đường không? Làm sao ăn nói với tân khách đây? Đúng là người giết ta!

Đường Dịch run sợ, không dám ho he.

Đường lão nhân tiếp:

- Qua hết đêm nay, nếu đúng là Tần Sáu Ông không đưa con gái đến, thì ba cha con người dẫn mười tám đệ tử, cấp tốc theo dõi lão ấy, dù có phải đi đến tận ven trời, góc biển, cũng phải đi, bắt cho được lão, mang về Đường phủ. Nếu không tìm được, cha con người khỏi cần trở về nữa! Biết chưa?

Đường Dịch đáp gấp:

- Biết! Biết! Hải nhi xin tuân mạng!

Đường lão nhân hừ luôn mấy tiếng, đoạn gọi:

- Phượng nhi! Phượng nhi!

Hỏa Phượng Hoàng bước ra, dáng người bơ phờ, đôi mắt long lanh, mừng rỡ nằng đang khóc, vì lau vôi nên mắt sưng đỏ.

Đường lão nhân không lưu ý đến nàng, nên không phát hiện ra thần sắc biến đổi của nàng.

Lão ra lệnh:

- Đẩy xe đưa ta ra đó! Nhanh lên!

Ngoài khách sạn, tân khách vẫn nhao nhao, ồn ào như trước.

Bỗng, có tiếng báo hiệu vang lên:

- Lão tổ tông đến!

Quần hùng đều im thin thít.

Thân phận của Đường Vô Ảnh trong võ lâm rất cao, gia dĩ số người hiện diện phần lớn thuộc hạ hậu bối, cũng có một phần có thọ giáo với lão ít nhiều, cho nên ai ai cũng kính trọng lão.

Đường lão nhân đảo mắt nhìn quanh.

Quần hùng cúi đầu.

Đường lão nhân đồng dục tuyên bố:

- Tân nương không đến!

Quần hùng giật mình. Họ không kiềm được lại nhao nhao lên.

Lão nhân quát:

- Làm cái gì mà ồn ào như thế! Tân nương không đến, song các người vẫn có rượu mừng uống như thường.

Có kẻ hoang mang, buột miệng hỏi:

- Tân nương không đến, thì rượu mừng của ai mà uống?

Đường lão nhân bật cười ha hả:

- Việc của Đường nhi đã hỏng, thì còn Phượng nhi đó chi? Rượu mừng này không uống được sao? Các người không phải sợ hụt uống nữa, bởi chàng rể hiện có mặt tại đây rồi!

Triển Mộng Bạch đang thất vọng về cái tin Tần Sáu Ông không đến, thừ người ra đó, không có một phản ứng nào trước sự tuyên bố của Đường lão nhân.

Hắc Yến Tử cũng ngây người tại chỗ, chẳng rõ hấn kinh ngạc, hay vui mừng!...

Hỏa Phượng Hoàng biến sắc, cứ lảo liên đôi mắt nhìn quanh khách sảnh.

Quần hùng vỗ tay cười lớn:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Rượu mừng của Đường cô nương cũng thơm ngon như thường!

Phượng Tân đứng xa xa, kéo tay Phượng Dật, bảo:

- Đã đến lúc rồi đó nhé, người bước ra đi!

Phượng Dật không nhúc nhích, không nói gì.

Bỗng, có tiếng quát vang lên:

- Kiệu hoa đến! Tân nương đến!

Quần hùng lập tức dao động, tiếng ồn ào nổi dậy khắp nơi.

Tám đại hán mình trần, ngực chỉ mang một mảnh hộ tâm bằng tơ vàng, thịt bắp nổi vồng lên trông vô cùng lực lưỡng, khiêng một chiếc kiệu nhỏ, chạy bay vào đại sảnh.

Phu kiệu hoa lệ như vậy, chiếc kiệu cũng phải hoa lệ hơn. Kiệu nam ngọc, rèm châu. Ngọc và châu chớp sáng, thoạt nhìn vào là phải hoa mắt ngay.

Ẩn sau bức rèm châu, ngồi trong chiếc kiệu, tân nương đội mào phượng, tuy có vương lụa che mặt, song nhìn vào cái dáng, ai ai cũng biết ngay là một giai nhân.

Quần hùng trở mắt, tự thốt:

- Cái lão họ Tần vẽ vời quá chừng! Tuy nhiên, chế ra chiếc kiệu này, hẳn rất phí lắm công phu và hao lắm của.

Đường lão nhân hét lên:

- Như thế thì còn quy củ gì nữa? Ai cho phép các người mang luôn kiệu vào sảnh đường? Hừ! Hừ! Loạn rồi!

Lão quát luôn:

- Dừng kiệu lại, cho tân nương xuống, rồi dìu vào đây!

Kiệu dừng lại.

Bốn nàng phụ dâu bước tới, vệt rèm châu, dìu tân nương xuống.

Tân nương có phong thái tuyệt trần.

Đường lão nhân lại quát:

- Lạy trời lạy đất gấp, làm lễ gấp!

Đường Địch bối rối, kêu khẽ:

- Còn thân gia... nên chờ lão Tần đến...

Đường lão nhân gạt:

- Mặc lão! Đến cũng được, không đến cũng chẳng sao! Chẳng lẽ bắt bao nhiêu người đây phải chờ đợi một mình lão ta?

Quần hùng vỗ tay, phụ họa:

- Phải đó! Phải đó! Cứ làm lễ đi! Cần gì phải đợi thân gia chứ!

Có mấy người đẩy Đường Yến tới, đứng ngang tân nương, cả hai vận y phục huy hoàng, lại đồng vóc vạt, trông xứng đôi lắm.

Quần hùng hoan hô vang lên, suýt vỡ óc đại sảnh.

Đường lão nhân đắc chí, nở một nụ cười.

Hắc Yến Tử cúi đầu, ủ rũ như mèo bị cắt tai. Triển Mộng Bạch thấy thế, nổi giận, thầm nghĩ:

- Người làm lễ thành hôn, vậy còn Đỗ Quyên thì tính sao?

Tuy vậy, song chàng chẳng biết làm thế nào để xoay chiều cục diện!

Bỗng, có người thốt oang oang:

- Việc của Đường Phương cô nương, cũng nên nhân dịp này, làm luôn cho xong!

Nhiều người phụ họa, tiếng vỗ tay vang lên như pháo nổ.

Đường lão nhân cười lớn:

- Phải đó!... Thế càng tốt!

Lời nói của Đường lão nhân có giá trị ngang lịnh Hoàng Đế, Đường Bảo vâng một tiếng, lôi Triển Mộng Bạch tới.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, chưa kịp phản ứng, những người đứng gần chàng đã áp lại, phụ lực với Đường Bảo đẩy chàng vào trung ương đại sảnh.

Triển Mộng Bạch qua phút giây sững sốt, nổi giận, toan chống cự.

Phương Tân cũng đẩy Phương Dật tới, bảo:

- Nhanh lên! Kẻo không kịp đấy!

Phương Dật sợ quá, đôi chân nhũn lại, không bước tới nổi, đồng thời áp úng.

Lão nắm tay Phương Dật, toan chen giữa đám đông, lôi hất vào trung ương.

Bỗng, có hai người quát lên đồng thời, một người ở phía đông, một người ở phía tây.

Hai người đó cùng quát một câu, từ hai nơi vọng lại:

- Triển Mộng Bạch không thể làm lễ được!

Quần hùng giật mình.

Đường lão nhân phẫn nộ, hét:

- Kẻ nào muốn gây náo loạn đó?

Tiếp theo đó, một lão nhân do hướng đông, bay vút ngang đầu quần hùng, đáp xuống trung ương, quát:

- Triển Mộng Bạch! Lời nói của người không còn tin tưởng được nữa rồi sao chứ?

Quần hùng buột miệng kêu lên:

- Đỗ Vân Thiên.

Đường lão nhân sững sốt, thoáng một giây, bật cười:

- Đỗ lão ơi! Người thấy cái tốt đẹp của họ Đường, rồi hoa mắt lên mà sanh lòng ganh tỵ phải không?

Đỗ Vân Thiên không lưu ý đến Đường lão nhân, chỉ trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch.

Về phương tiện võ công thì Triển Mộng Bạch thông minh tuyệt thế, song khi gặp sự việc liên quan đến giao thiệp, cưới hỏi thì chàng trở nên khù khờ, ngốc ngẩn. Chàng lúng túng nhìn Đỗ Vân Thiên, không nghĩ ra được cách xử sự nào cho thích hợp.

Đỗ Vân Thiên trầm giọng tiếp:

- Tìm không được con gái ta, người đừng mong cưới vợ!

Đường lão nhân nổi giận:

- Người định giành giật rể với lão phu à? Hở lão Đồ!

Bồng, tân nương kêu lên:

- Gia gia!

Rồi nàng nhào tới, sà vào lòng Đồ Vân Thiên.

Sự biến hóa đó trên chỗ tưởng tượng của mọi người. Không một ai chẳng kinh hoàng, sửng sốt. Tất cả đều trở mắt, há hốc miệng, không nói được một lời.

Đường lão nhân giận run lên:

- Cái gì thế? Tại sao thế?...

Đồ Vân Thiên cũng sững sờ như mọi người.

Lão vất vương lụa che mặt của tân nương.

Mặt thật hiện ra, nàng đúng là Đồ Quyên!

Hắc Yến Tử giật bắn mình như chạm phải lửa, lùi lại ba bước.

Đường lão nhân hét:

- Đồ Vân Thiên! Nàng ấy là con của người hay là con của lão Tần?

Có mấy kẻ vô lại trong đám khách khứa phụ họa:

- Là con của cả hai, lão Tần và lão Đồ ăn ở với nhau mà sinh ra Đồ cô nương, hà hà...

Đồ Vân Thiên vòng tay ôm quanh vai con gái, khóc:

- Con! Đồ Quyên!... Con đi đâu từ đó đến nay, làm cho cha nhớ nhung, sầu thảm suýt chết!

Đường lão nhân quát lớn:

- Đồ Vân Thiên! Người nói cho ta nghe! Người bằng vào đâu mà dám làm như thế chứ?

Đồ Vân Thiên đẩy Đồ Quyên ra khỏi lòng, rồi trầm giọng hỏi:

- Quyên nhi, sự tình làm sao, con thuật lại cho cha nghe! Tại sao con lại ngồi trong kiệu hoa của người ta?

Đồ Quyên cười, chưa kịp đáp thì từ phía tây, có người đáp thay nàng:

- Chính lão phu đã đặt nàng vào trong kiệu, và đưa đến đây!

Đám người phía tây dạt ra hai bên, tránh đường, nhường cho một lão nhân áo gấm tiến tới.

Sau lão nhân, có một mỹ phụ và một thiếu nữ vận nam trang.

Nàng vận chiếc áo gấm màu da trời, đội mào ngọc, tay cầm chiếc quạt mạ vàng, miệng nhích nửa nụ cười, ánh mắt long lanh màu thu thủy.

Nàng đẹp tuyệt trần, hàng ngàn tân khách vốn là những tay từng đi khắp núi sông, song cũng chưa gặp một thiếu nữ nào đẹp bằng nàng.

Đến cha con ông cháu họ Đường cũng phải trở mắt trước dung nhan lộng lẫy đó.

Triển Mộng Bạch trông thấy ba người đó, vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ.

Đồ Vân Thiên giật mình, kêu lên:

- A! Tiêu cô nương! Thì ra, chính cô nương!

Ba người đó, dĩ nhiên là Vô Trường Quân Kim Phi, Nam Yến, và Tiêu Phi Vũ.

Hắc Yến Tử kinh hãi, định chuẩn.

Bỗng, có tiếng quát vang lên:

- Đi đâu chứ?

Kim Phi lướt tới nhanh hơn mũi tên.

Hắc Yến Tử hoành tay, đánh ra một chưởng, chiêu thức chưa tròn, hắc đã bị Kim Phi chụp trúng mạch môn, nắm cứng.

Kim Phi bóp mạnh tay một chút, Hắc Yến Tử chịu đau không nổi, kêu oái oái.

Đường lão nhân hét:

- Thứ người gì ở đâu mà ngang tàng thế? Đánh chết nó đi!

Đường Bảo lướt lên, tung một quyền vào lưng Kim Phi.

Chừng như ở phía sau lưng lão ta có một con mắt thứ ba, lão không cần quay đầu lại, hoành tay khoát trái nửa vòng.

Đường Bảo nghe một đạo kinh lực cuốn tới, hất hắc hồng chân, quăng ngược về phía hậu, ngã xuống.

Quần hào thấy Kim Phi có công lực phi thường, chỉ phát nhẹ tay mà đánh bay một trang thiếu niên anh hùng từng khét tiếng về quyền pháp, bất giác cùng kêu lên:

- Võ công cao...

Tiếng "tuyệt" chưa thoát ra khỏi miệng họ, tất cả đã cùng xám mặt.

Bởi khi Kim Phi quay mình lại, họ mới trông thấy gương mặt của lão cực kỳ hung ác, dường như một con dã thú đang vung nanh, múa vuốt, chực vồ mồi!

Họ rùng mình, nín lặng.

Kim Phi lôi Hắc Yến Tử đến trước mặt Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân, cao giọng hỏi:

- Lão Đỗ! Người muốn biết tại sao lão phu dùng kiêu hoa đó đưa con gái người đến đây chăng?

Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân cùng đáp một lượt:

- Muốn!

Kim Phi cười lớn:

- Là vì con gái của người và tiểu tử họ Đường này có thâm ước hẹn thành vợ thành chồng với nhau, lão phu không đưa nàng lên kiêu thì còn ai chứ!

Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân cùng quát:

- Nói nhảm!

Kim Phi vẫn cười:

- Hai người không tin à? Cho các người biết, hắc giấu mỹ nhân nơi hậu viện, hẹn hò thể thốt. Các người cứ hỏi hắc xem!

Đỗ Vân Thiên day qua Đỗ Quyên, trừng mắt:

- Thế nào? Quyên nhi?

Đường lão nhân cũng quát hỏi Hắc Yến Tử:

- Thế nào? Đường Yến?

Đường lão nhân quát lớn quá, át hẳn tiếng hỏi của Đỗ Vân Thiên, thành ra lão phải nín, nhường cho Đường lão nhân tra cứu.

Đường lão nhân tiếp luôn:

- Quả thật người có làm ra việc đó chăng?

Hắc Yến Tử run run đáp:

- Cháu... cháu...

Đường lão nhân vụt khoát tay:

- Thôi, khỏi cần nói! Ta biết là việc này có thật!...

Đường Yến run giọng:

- Không... Không sai...

Quần hùng vừa kinh hãi, vừa lấy làm lạ, mà cũng vừa thích thú.

Đường Địch giận run, vọt mình tới, vung tay tát mạnh vào mặt Hắc Yến Tử, kêu một tiếng bốp.

Đường lão nhân trầm giọng:

- Người đánh hắn để làm gì?

Đường Địch mắng:

- Súc sanh! Súc sanh! Người làm bại hoại môn phong, ta phải đánh chết người!

Lão toan bồi tiếp một tát tai nữa.

Đường lão nhân hét:

- Không được đánh nữa!

Đường Địch sững sờ:

- Gia gia!... Gia gia...

Đường lão nhân bật cười ha hả:

- Xét ra con gái của Đỗ Vân Thiên còn cao giá hơn con gái của lão Tần! Tiểu tử lấy được Đỗ cô nương làm vợ, là nó có phúc lớn đó! Người đánh làm cái gì chứ?

Đường Địch sững sờ! Hắc Yến Tử sững sờ, quần hùng cũng sững sờ luôn.

Triển Mộng Bạch thầm khen ngợi:

- Cái lão gia này quả là con người khoáng đạt, hành sự rất thông tình đạt lý!

Đường lão nhân lại cười vang, rồi tiếp:

- Đỗ Vân Thiên! Đã lắm, thì cho lắm luôn. Chúng ta cứ kết thân với nhau, người nghĩ sao? Con cháu của họ Đường, cũng xứng với con gái của người chứ?

Đỗ Vân Thiên nhìn Đỗ Quyên, thấy nàng cười mỉm, mắt long lanh lệ, vẻ ngơ ngác, bất giác dậm chân, kêu khẽ.

Đường lão nhân cao giọng:

- Yến nhi còn chờ gì nữa mà không bước tới làm lễ?

Hắc Yến Tử vừa mừng, vừa sợ, liếc mắt nhìn Đường Dịch. Đường Dịch trầm ngâm một lúc, đoạn dậm chân, thở ra:

- Sung sướng cho người lắm đó nhé!

Hắc Yến Tử bước tới trước mặt Đỗ Vân Thiên, sụp lạy.

Đỗ Vân Thiên nhắm mắt lại, không nhìn hấn.

Bây giờ, quần hùng mới bật cười, ngàn người cười một lượt, âm vang chấn động toàn thạch thất.

Đường lão nhân cười theo quần hùng, một phút sau, bước qua Đỗ Vân Thiên hỏi:

- Người còn con gái nữa không, lão Đỗ?

Đỗ Vân Thiên cười thắm:

- Một đứa đó, mà còn không đủ sức chịu với nó! Nếu còn nhiều hơn nữa, chắc lão phu chết gấp!

Thoạt đầu, lão hết sức phẫn uất, nhưng bây giờ thì sự việc đã được an bày ổn thỏa. Lão nghĩ dù sao thì về làm dâu nhà họ Đường, con gái của lão cũng được ấm thân...

Do đó, lão nguôi giận phần lớn.

Đường lão nhân lại cười vang:

- Cũng may người chỉ có một đứa con! Như vậy người không còn tranh đoạt rể của họ Đường nữa!

Lão đắc ý vô cùng, tỏ ra là lão rất ưa thích Triển Mộng Bạch.

Ngờ đâu, lão nhân vận áo gấm bật cười lớn, cười một lúc, đoạn thốt:

- Lão Đỗ không tranh đoạt, thì còn có người khác! Vẫn có người tranh đoạt như thường.

Thình âm của lão nhân đó rền dội, có phần cao hơn tiếng cười, tiếng nói của Đường lão nhân.

Đường lão nhân biến sắc:

- Ai dám tranh đoạt cháu rể của ta?

Thiếu nữ vận nam trang, có dung mạo tuyệt trần, tay cầm quạt mạ vàng bước tới, nghiêng mình vái chào, đoạn cười đáp:

- Tôi!

Một lượn sóng lặng rồi, một lượn khác lại nổi lên!

Quần hùng lại một phen kinh ngạc. Động tính hiếu kỳ, họ vô cùng thích thú, chờ xem diễn tiến.

Triển Mộng Bạch cũng vừa mừng vừa sợ.

Sư Hồn Thủ thì vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ.

Trong khi đó, Kim Phi bật cười ha hả, lộ vẻ đắc ý phi thường.

Đường lão nhân sững sốt một giây, rồi cười:

- Người? Người muốn cướp cháu rể ta? Ha ha! Ha ha!

Lão cười bạo, gập người lại mà cười.

Tiêu Phi Vũ gật đầu:

- Đúng vậy! Chính tôi định cướp cháu rể của lão tiên bối!

Đường lão nhân chưa dứt tràng cười:

- Ta sống đúng tám mươi năm rồi, chưa hề gặp một việc đáng buồn cười hơn việc đêm nay!

Rồi lão nói:

- Tiểu cô nương năm nay được bao nhiêu tuổi?

Tiêu Phi Vũ thản nhiên:

- Mười trở lên, sáu mươi trở xuống! Trong khoảng đó!

Sáu mươi tuổi thì còn lấy chồng cái quái gì mà tranh giành? Chẳng qua nàng thấy lão nhân khinh thường tuổi trẻ, nên nói xốc đẩy thôi!

Nhưng, lão nhân không giận, tiếp luôn:

- Cô nương còn nhỏ quá, gấp gì lấy chồng? Hãy về đi, đẹp như thế, có lo gì lỡ thời?

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ:

- Về thì về, nhưng cái người cháu rể của lão trượng cũng phải đi theo luôn!

Quần hùng thấy nàng cuồng ngạo quá, bật cười to.

Bỗng, có một người cất tiếng oang oang:

- Cô nương ơi! Hãy để cho tại hạ đi theo là phải hơn!

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Vị nào muốn đi theo tôi đó? Xin bước ra!

Quần hùng cười rộ, song không một ai đáp ứng.

Tiêu Phi Vũ giục:

- Bước ra đi! Tôi không ăn thịt đâu mà sợ!

Quần hùng đẩy ra một hán tử vận áo gấm.

Cử tọa lại cười lên một trận nữa, có người thốt:

- A! Uông Minh! Ngày thường người can đảm lắm mà! Sao hôm nay lại nhát như thỏ thế? Bước ra đi!

Tiêu Phi Vũ lại giục:

- Bước lại đây! Cho ta xem mặt một tí đi!

Người đó vận áo gấm, thật vừa vặn, mặt trắng xanh, có râu mép, mắt chớp lia.

Chừng như y tự cho mình là phong lưu lắm, hiện tại chếch choáng cơn men, nên bạo dạn bước ra, nhìn Tiêu Phi Vũ cười hì hì.

Tiêu Phi Vũ hỏi gọn:

- Quý danh?

Hán tử đáp:

- Tại hạ là Uông Minh, bằng hữu giang hồ thương mến tặng cho cái hiệu Phong Lưu Phan An! Hai tiếng "phong lưu" thực tình tại hạ không dám nhận!

Nghĩa là y chỉ nhận hai tiếng Phan An, tên một chàng trai đẹp nhất của thuở xa xưa.

Đường lão nhân cười nhẹ, điềm nhiên xem song phương giở trò.

Triển Mộng Bạch biết là hán tử sẽ phải khổ với Tiêu Phi Vũ, song nhận thấy y không phải là người tốt, hơn nữa lại hơi ghen ghen, nên chàng không ngăn trở, cứ để cho Tiêu Phi Vũ giáo huấn y một phen.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Các hạ muốn theo tôi? Rất dễ...

Nàng tháo chiếc nhẫn ngọc, đặt nơi lòng bàn tay, bảo:

- Các hạ chụp được chiếc nhẫn này, là tôi bằng lòng cho đi theo!

Dù sao thì Uông Minh cũng là tay khá. Nếu không có hạng thì y làm gì được Đường gia mới đến đây uống rượu?

Uông Minh đắc ý vô cùng, nói:

- Thật vậy à?

Kim Phi hét:

- Chứ ai đùa với người? Xuất thủ nhanh đi!

Uông Minh giật mình, phát lạnh, song nhìn nhan sắc Tiêu Phi Vũ thì người lại nóng ran lên.

Y bước tới.

Tiêu Phi Vũ bảo:

- Cố gắng nhé!

Uông Minh chợt vươn tay ra, thủ pháp cũng linh hoạt lắm!

Song, y chụp vào khoảng không, mà Tiêu Phi Vũ thì mất dạng. Y hoảng hồn, bỗng nghe tiếng cười sảng sặc vang lên sau lưng, rồi Tiêu Phi Vũ thốt:

- Nhẫn ở đây này, các hạ ơi!

Uông Minh quay nhanh mình, song vẫn chẳng thấy Tiêu Phi Vũ đâu. Trong khi đó, tiếng cười của nàng cứ vang lên, từ phía sau lưng y vọng tới.

Dần dần, Uông Minh quơ tay chụp quàng, bất chấp đông tây nam bắc, nhưng không làm sao mó đến chén áo của Tiêu Phi Vũ.

Quần hùng kinh hãi, cùng biến sắc mặt, không tưởng nổi một thiếu nữ lại có thuật kinh công cực kỳ ảo diệu đến thế.

Bỗng Uông Minh dừng chân, dừng tay, cười khổ:

- Cô nương! Tại hạ nhận...

Chữ "thua" chưa kịp thoát ra khỏi miệng, hán tử quay mòng mòng, đảo đảo người rồi ngã xuống.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Sao kỳ thế? Đứng dậy đi chứ!

Uông Minh cố gượng đứng lên, lồm lũi chen vào đám đông, ẩn mặt, không dám nói một tiếng gì.

Quần hùng cũng xám mặt, không dám xì xào bàn tán nữa.

Đường lão nhân thở dài, thốt:

- Đẹp như thế, thông minh như thế, lại cao tài. Trong trần có mấy thiếu nữ được như cô nương! Bước lại đây cho lão phu nhìn mặt một chút đi, cho lão phu đỡ phiền muộn là mình sinh quá sớm!

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Muốn xem thì xem, có sao đâu!

Nàng bước tới.

Đường lão nhân bảo:

- Gần chút nữa đi, lão phu luống tuổi, đôi mắt sợ sệt lắm rồi!

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ, bước tới thêm mấy bước:

- Tôi không sánh bằng cháu dâu của lão tiền bối đâu! Nàng ấy là một tuyệt thế giai nhân. Lão bối có nhìn tôi cho lắm, cũng chỉ thất vọng thôi!

Bỗng, lão nhân vươn tay, nhanh hơn một cái chớp mắt, bàn tay của lão chụp trúng tay Tiêu Phi Vũ liền.

Quần hào đã thấy thân pháp của Tiêu Phi Vũ rồi, bây giờ lại thấy thủ pháp của lão nhân, ai ai cũng lè lưỡi, thầm thẹn với sự tự cao tự đại của chính mình.

Bởi, dù sao thì tại địa phương nhà, họ cũng là những tay oanh liệt, tránh sao cho khỏi có những lúc ý khí dương dương?

Kim Phi vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, toan lướt tới xuất thủ, song thấy Tiêu Phi Vũ đã lâm vào sự khống chế của lão nhân, liệng chuột sợ bể đồ, do đó lão cố dần lòng, chờ biến.

Đường lão nhân trầm giọng hỏi:

- Ai chỉ sự cho cô nương đến đây?

Tiêu Phi Vũ cũng kinh hãi, song đã muộn rồi, có sợ cũng thế thôi, cho nên nàng giữ sự trầm tĩnh, nghĩ cách giải thoát.

Nàng mỉm cười, đáp:

- Tự tôi muốn đến đây, nào có ai chỉ sự đâu? Tôi cần gì phải có người chỉ sự mới dám đến!

Đường lão nhân cười lạnh:

- Lão phu đã hơn tám mươi tuổi đầu rồi, con mắt chưa đến nỗi quáng man, làm gì chẳng thấy sự thật? Bảo rằng cô nương tự ý đến đây, làm cái việc hơn cả Triệu Mẫn xưa, thì trẻ thơ cũng không tin nổi, huống hồ lão phu?

Quần hùng cũng đồng một ý tưởng như lão, không ai tin được một thiếu nữ lại có can đảm mạo hiểm làm cái việc giành chồng ngay tại một nơi kẻ như long đàm hổ huyệt này.

Tiêu Phi Vũ đảo mắt nhìn quanh, cao giọng gọi:

- Triển Mộng Bạch! Bước lại đây!

Triển Mộng Bạch giật mình, hơi thẹn, nhưng cuối cùng rồi cũng bước tới.

Tiêu Phi Vũ bảo:

- Người hãy nói, ta có phải là...

Bỗng, nàng xuất thủ, quạt ngang qua mặt Đường lão nhân.

Tay hữu nàng bị lão nhân nắm, còn lại tay tả, nàng xử dụng vẫn tự nhiên.

Đường lão nhân vừa liếc nhìn Triển Mộng Bạch, bàn tay nhỏ mịn của Tiêu Phi Vũ đã vút bay tới, tuy cái tát không mạnh lắm, dù có trúng cũng chẳng gây thương tích gì, song một người có thân phận như lão, bị người khác tát tai thì còn ra thể thống gì nữa?

Lão hét lên một tiếng, gặt cổ tay, giật Tiêu Phi Vũ hồng chân, rồi thuận thế vung tay quăng Tiêu Phi Vũ ra ngoài xa.

Ai ai cũng sợ nàng rơi xuống động đầu, vỡ sọ. Nhưng họ chỉ nghe một tiếng vù trên đầu, Tiêu Phi Vũ đã lộn mình, bay trở lại, đáp xuống vị trí cũ, điểm một nụ cười:

- Lão tiên bối chụp trúng một lần nữa, mới đáng cho tôi phục!

Đường Địch cười lạnh:

- Thuật khinh công khá lắm! Ta muốn lãnh giáo đây!

Lão vừa dậm bước tới, Đường lão nhân đã bật cười ha hả, thốt:

- Tốt! Tốt! Thì ra cô nương là con gái của Đế Vương Cốc chủ! Lão phu không nhận ra liền, kể cũng kém thật!

Bị lão nhân khám phá lai lịch, Tiêu Phi Vũ giật mình, bắt buộc phải nhận:

- Lão tiên bối nói đúng! Song việc làm hôm nay của tôi không liên quan gì đến gia phụ!

Quần hùng nghe nói đến Đế Vương Cốc, ai ai cũng nín thở.

Đường lão nhân ngưng cười, rít lên:

- Tiêu Vương Tôn! Tiêu Vương Tôn! Năm xưa, lão đoạt người yêu của ta! Giờ đây, con gái lão lại định cướp cháu rể của ta! Oan gia đâu lại truyền kiếp liên lưu như thế!

Bỗng, lão hét lên:

- Triển Mộng Bạch lập tức cùng Phượng nhi bái từ đường. Nếu kẻ nào muốn ngăn trở phá hoại thì cứ lấy ám khí Đường môn đối phó! Địch nhi nghe chưa, chuẩn bị gấp!

Đường Địch quát to:

- Chuẩn bị ám khí sẵn sàng!

Chính lão cũng lùi lại một bước, khoát rộng hai tay ra. Chiếc áo bên ngoài rơi xuống, để lộ bộ y phục chẹt bên trong, quanh hông có năm chiếc túi da cột lủng lẳng.

Từ bốn phía đại sảnh, mười tám đại hán xuất hiện, vận đồng phục chẹt màu đen, quanh hông mỗi người cũng đều có bốn năm chiếc túi da.

Quần hùng nhận ra, dù đang lúc hành lễ vui vậy, song Đường môn vẫn giới bị nghiêm ngặt, ứng phó rất nhanh. Tất cả đều rợn người, thầm nghĩ Đường môn quả là lợi hại, danh bất hư truyền.

Tiêu Phi Vũ không ngờ sự tình biến hóa ác liệt như vậy, nàng cũng không tưởng được là ngày xưa, phụ thân nàng và Đường lão nhân có mối hiềm khích với nhau.

Nàng sửng sờ, không biết làm sao, phải nói gì.

Kim Phi hét vang:

- Triển Mộng Bạch! Người muốn làm rể họ Tiêu hay làm rể họ Đường, nói thật đi! Cứ nói thẳng, không phải sợ gì cả!

Triển Mộng Bạch chân chờ, ấp úng, chưa kịp đáp, thì Đường lão nhân đã cười lạnh:

- Nhất định hẳn phải là rể họ Đường!

Lão cao giọng hơn, gọi:

- Phượng liễu đầu! Bước ra làm lễ từ đường gấp!

Hỏa Phượng Hoàng cúi đầu, từ từ bước ra, đến nơi rồi, bỗng nàng ngẩng mặt lên, thốt:

- Tôi không làm lễ từ đường với hẳn đầu!

Đường Vô Ảnh nổi giận phùng phùng, quát:

- Ngươi, ngươi điên rồi phải không?

Hỏa Phượng Hoàng lập lại:

- Tôi không thể làm lễ từ đường với hẳn!

Nàng nhìn thẳng tới trước mặt, thần sắc như chết.

Toàn thể tân khách không ai tưởng nổi là nàng đã thốt lên câu đó.

Đường Vô Ảnh vỗ tay xuống thành xe bốp bốp, hét:

- Tại sao?... Tại sao chứ?

Từ trong đám đông có tiếng cười nhẹ, rồi một người thốt:

- Điều đó, chỉ có một mình tại hạ giải thích được mà thôi!

Phượng Tân dứt câu, nắm tay Phượng Dật bước tới.

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ kêu lên thất thanh:

- Á! Hai người cũng đến đây?

Phượng Tân hướng qua họ, nghiêng mình, điểm một nụ cười:

- Phu nhân và cô nương vẫn mạnh giỏi chứ?

Lão lời Phượng Dật đến trước mặt Đường Vô Ảnh, bảo:

- Dật nhi! Lạy mừng lão tổ tông đi!

Đường Vô Ảnh phẫn nộ, gắt:

- Ngươi là cái quái gì? Ai là tổ tông của ngươi?

Phượng Tân mỉm cười:

- Con trai lão phu là Phượng Dật, đã cùng với cháu gái của lão tiên bối, đính ước trăm năm với nhau. Vì vậy nên Phượng cô nương không chịu kết hôn với người khác.

Lão day qua Hỏa Phượng Hoàng hỏi:

- Có đúng vậy không, Phượng cô nương?

Đường Vô Ảnh quát:

- Câm ngay!... Phượng liễu đầu? Ngươi... ngươi...

Đường Phượng cúi đầu, lệ tràn ra như suối.

Đường Vô Ảnh giật mình, nghi ngờ là có cái gì đó rồi, vừa kinh hãi, vừa tức uất, vừa khẩn cấp, hai tay đưa lên cao, tỏ vẻ thất vọng.

Sư Hồn Thủ Đường Địch mất sắc.

Quần hùng sững sờ, khắp gian đại sảnh rộng lớn bỗng chốc im lặng như tờ. Con muỗi bay ra, nghe rõ tiếng vo ve!

Lâu lắm, Đường Vô Ảnh thở dài, từ từ thốt:

- Cũng được! Cũng được! Đã thế thì cho thế!

Đường Dịch kêu lên:

- Gia gia!...

Đường Vô Ảnh khoát tay, lạnh lùng:

- Người tưởng ta không biết cha con chúng là ai à?

Đường Dịch nín lặng, gương mặt xanh dờn, cơn giận bùng lên cực độ.

Đường Vô Ảnh cao giọng, bảo:

- Bước lại đây, Đường Phượng!

Hỏa Phượng Hoàng thần thờ bước tới. Đường Vô Ảnh hướng qua cha con Phượng Tân:

- Người cũng bước tới!

Phượng Tân đẩy Phượng Dật ra, bảo:

- Lão tổ tông gọi người kìa, hãy ra gặp!

Lão vui mừng quá lộ liễu, lão đỉnh ninh là phen này thì lão với rất cao, với đúng cái đích mong muốn.

Đường Vô Ảnh hỏi:

- Đường Phượng, người bằng lòng lấy hấn làm chồng?

Ngẩng mặt đầy lệ, Phượng cô nương gật đầu.

Đường Vô Ảnh giục:

- Phượng Dật! Bước tới!... Tới chút nữa!

Bỗng, lão vươn tay.

Tiêu Phi Vũ còn không tránh kịp, Phượng Dật tài gì tránh khỏi?

Hai tay của hấn bị lão nhân chụp trúng. Đường Vô Ảnh khẽ gạt bàn tay, Phượng Dật bị tung bổng lên không. Và, đang lúc tung lên, Đường lão nhân chụp đôi chân hấn, bóp khẽ. Hai tiếng rắc rắc vang lên, đôi chân của Phượng Dật gãy lìa.

Phượng Dật rú lên một tiếng, hôn mê liền.

Phượng Tân kêu thất thanh:

- Lão tiên bối!...

Đường Phượng cũng kêu lên một tiếng, ngã xuống nền, bất tỉnh luôn.

Đường lão nhân mặt lạnh như tiền, thốt:

- Con trai người lộ vẻ hung ác giảo quyệt rõ rệt nơi gương mặt, hấn sẽ chết thê thảm trong một sớm một chiều. Ta bẻ gãy đôi chân hấn, là để cho hấn ăn năn, thủ phận, không làm điều tàn bạo nữa. Cháu gái ta dù phải lấy một người chồng tàn phế, còn hơn là trở thành quả phụ ngay trong lứa tuổi xuân!

Giọng lão run run, chứng tỏ lão đang chịu sự ray rức nặng nề của niềm khổ tâm cùng cực.

Quần hùng cũng biết vậy, ai ai cũng đồng tình với lão, song không khỏi hãi hùng trước thái độ của lão.

Triển Mộng Bạch, Đỗ Vân Thiên, và bọn Kim Phi hết sức khâm phục lối xử sự của Đường lão nhân, riêng Đỗ Vân Thiên và Triển Mộng Bạch dù hận cha con họ Phương đã gây nhiều tội ác, song lúc đó cũng thương tình, thâm nghĩ:

- Nếu họ hối tội, sớm quay đầu về con đường chánh, thì cũng nên bỏ qua cho họ tất cả những gì họ đã làm!

Ngoài ra, cả hai cũng biết lão nhân ngầm khuyên những ai có cừ oán với cha con họ Phương, nên thương hại cho hai cha con mà giải toả mọi mối hận thù.

Đường lão nhân gián tiếp bảo vệ cháu gái như vậy là rất chu đáo.

Triển Mộng Bạch lại càng phục lão.

Thực ra, Đường lão nhân không còn cách nào khác để giải quyết sự tình, bởi lão không thể làm sao đem Hỏa Phượng Hoàng gả cho người nào trừ Phương Dật được?

Phương Tân sững sờ một lúc, đổ lệ bi thương:

- Lão tổ tông muốn cho hấn sửa mình, có thiếu chi cách, hà tất...

Lão bước tới, ôm Phương Dật, nâng bổng lên.

Đường Vô Ảnh trầm giọng:

- Ta cứu hấn và cũng cứu người luôn đấy! Chứ nếu không, thì một ngày nào đó, người phải chết vì hậu quả việc làm của cha con người!

Phương Tân còn nói năng gì được nữa? Dù có muốn nói gì, cũng chẳng dám mở miệng.

Đường Vô Ảnh gọi:

- Bảo nhi!

Đường Bảo bước tới, cúi đầu.

Đường lão nhân bảo:

- Đỡ em người lên, lấy hết ám khí trong mình nó!

Đường Bảo kinh hãi, song không dám cãi lệnh, mở dây cột chiếc túi da nơi hông Hỏa Phượng Hoàng.

Đường Dịch bước tới, biến sắc hỏi:

- Gia gia...

Đường lão nhân khoát tay, đoạn hướng mặt ra quần hùng, cao giọng tuyên bố:

- Bằng hữu giang hồ nghe lão phu nói đây! Kể từ hôm nay, Đường Phương là người của họ Phương. Nó không còn liên quan gì đến Đường môn nữa! Sau này, vợ chồng nó có hành vi vô nhân, phi nghĩa như thế nào, các vị bằng hữu cứ xuống tay trừ diệt, Đường Vô Ảnh này cam kết sẽ không hề can thiệp!

Phương Tân biến sắc:

- Lão tiên bối trực xuất nàng...

Đường Vô Ảnh cười lạnh:

- Con trai người chỉ đòi hỏi một mình nó, thì ta bằng lòng giao nó cho hấn, người còn muốn gì nữa? Hãy dẫn chúng nó đi gấp!

Phương Tân lạnh người.

Lão nhìn qua Đường Dịch, như cầu cứu.

Đường Dịch thờ người bất động. Đường Bảo cũng chẳng dám nói chi.

Đường Vô Ảnh từ từ nhắm mắt:

- Nếu ta mở mắt ra, mà còn trông thấy ba người, thì lúc đó đừng mong đi đâu nữa!

Phượng Tân nghiêng răn, bế Phượng Dật lên, nhìn Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng tỉnh lại rồi, lạy Đường Vô Ảnh, Đường Dịch, cúi đầu vĩnh biệt Đường Bảo, Đường Yến, đoạn quay mình chạy bay ra ngoài.

Phượng Tân vác Phượng Dật theo liền.

Tiếng khóc của Hỏa Phượng Hoàng nhỏ dần, nhỏ dần, rồi dứt hẳn.

Đường Dịch xuất thần. Lâu lắm, đôi mắt của lão vẫn chưa chuyển hướng.

Tiêu Phi Vũ dè dặt nói với Đường Vô Ảnh:

- Xin lão nhân gia hiểu cho, mọi việc tiểu nữ làm là do tự mình chủ trương, gia phụ không hề biết đến.

Đường Vô Ảnh nhìn nàng, rồi nhìn qua Triển Mộng Bạch, cười khổ, đáp:

- Vô luận là cái gì, ta cũng không giành giật nổi với Tiêu Vương Tôn!

Đỗ Vân Thiên bước đến cảm tạ Tiêu Phi Vũ:

- Tiểu nữ nhờ cô nương tương trợ, đưa về...

Kim Phi cười lạnh, chặn lại:

- Nào phải chỉ có việc đưa về đây thôi! Mà chúng ta còn phải ra tay giải cứu. Nếu không có chúng ta thì con gái người giờ chắc nằm trong bụng cá rồi. Trên đời người chỉ có một đứa con mà còn không chiếu cố nổi, thì còn làm nên cái trò trống gì nữa? Hở lão ngu, lão ngốc, lão quái vật?

Lão mắng một hơi cho vơi bớt niềm tức uất dồn ứ suốt hai mươi năm dài.

Đỗ Vân Thiên sôi giận. Bình sinh, lão chưa từng bị ai mắng nặng như vậy.

Đường Vô Ảnh cũng giận, hét:

- Cái lão khỉ già kia! Người có biết là người đang mắng ai đó không?

-- o O o --